

Målnummer:	1233-04	Avdelning:	1
Avgörandedatum:	2005-09-19		
Rubrik:	Handlingar med vissa uppgifter om anställdas samtal med mobiltelefoner som arbetsgivaren tillhandahållit har inte undantagits från revision enligt 3 kap. 13 § taxeringslagen.		
Lagrum:	3 kap. 13 § taxeringslagen (1990:324)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none"> • RÅ 1998 ref. 34 • RÅ 2000 ref. 58 • RÅ 2001 ref. 67 • RÅ 2001 not. 184		

REFERAT

Vid en revision som skattemyndigheten företog hos Vodafone Sverige AB (bolaget) lämnade bolaget uppgifter om de löneavdrag som gjorts år 1999 med anledning av anställdas användning av arbetsgivarens mobiltelefoner för privata samtal. Skattemyndigheten förelade därefter bolaget att överlämna underlag avseende anställdas samtal med tjänstemobiltelefoner i form av samtalslistor. Som skäl härför anförde myndigheten bl.a. följande. Bolaget är föremål för skatterevison omfattande underlaget för inkomstskatt, mervärdesskatt, sociala avgifter samt underlaget för bolagets inkomstkontrolluppgifter avseende de anställda. De anställda disponerar tjänstemobiltelefoner. Dessa är knutna till ett abonnemang, som teleoperatören tillhandahåller kunden. De anställda har tillgång till sina tjänstemobiltelefoner även under fritiden. Dispositions möjligheten medför tillgång till ett brett utbud av tjänster. Bolaget har uppgett, att privat användningen i systemet registreras genom användandet av ett prefix och att kostnader för privat användningen tas ut av de anställda genom löneavdrag. Bolaget har företett en lista omfattande 11 personer som blivit föremål för löneavdrag om sammanlagt 8 151 kr under 1999. På fråga om det genomförts kontroll av huruvida den allt övervägande delen anställda som inte använt prefix trots det använt telefonen för privat bruk, har bolaget uppgett, att de anställdas samtals specifikationer kvartalsvis granskas översiktlig. Några fall där privat användningen varit av sådan omfattning att löneavdrag/förmånsbeskattning påkallats har dock inte förekommit. För att - som ett led i skatterevisonen - kunna göra motsvarande kontroll har myndigheten begärt att få ta del av nämnda samtals specifikationer under en viss period. Tillgång till dessa är nämligen en förutsättning för kontroll av att eventuellt förekommande privat användning av tjänstemobiltelefonerna hanterats på rätt sätt ur förmånssynpunkt, kontrolluppgiftssynpunkt, avgiftssynpunkt och mervärdesskattessynpunkt. Som svar på skattemyndighetens begäran meddelade bolaget att man inte var beredd att lämna ut de begärda samtals specifikationerna.

Bolaget begärde hos länsrätten befrielse från föreläggandet. Bolaget yrkade i första hand att befrias från föreläggandet att utlämna begärda handlingar/uppgifter till skattemyndigheten och att försändelsen skulle återsändas till bolaget utan att förseglingen bröts. I andra hand yrkade bolaget att länsrätten, efter att ha tagit del av handlingarna, skulle befria bolaget från föreläggandet och återsända handlingarna i förseglad försändelse till bolaget. Bolaget anförde bl.a. följande. Lagstiftningen och den rättspraxis som utvecklats i anslutning till tillämpningen av 3 kap. 13 § taxeringslagen (1990:324) ger uttryck för en restriktivitet till den skattskyldiges fördel. Den skattskyldiges behov av personlig integritet ställs i regel före kontrollbehovet.

Bolaget betraktar mobiltelefonen som ett arbetsredskap eftersom den är av väsentlig betydelse för arbetets utförande. Den tekniska utvecklingen innebär för mobila kommunikationsverktyg att gränserna mellan privat och offentligt liksom mellan tid och rum alltmer suddas ut. De anställdas användning av det nya verktyget gör att de blir tillgängliga i princip hela dygnet världen över. En synnerligen frekvent och omfattande användning av mobiltelefonen öppnar regelmässigt vägen för nya kundkontakter, möjliga affärer och utvecklingen av nya tjänster. Bolagets policy är att kortare privatsamtal kan genomföras utan skattemässiga konsekvenser. Privata samtal därutöver skall genomföras genom att den anställde slår ett prefix innan telefonnumret, varvid kostnaden debiteras den anställde. En telefonräkning går ut till respektive funktionsansvarig var tredje månad. Denna granskas av den ansvarige och kastas i allmänhet därefter. Telefonräkningen är en ren intern specifikation över utförda samtal och genererar ingen bokföring för bolaget. I vilken utsträckning och omfattning som mobiltelefonerna används privat utöver angivande av prefixet är omöjligt att svara på. Det skulle kräva en oerhört omfattande genomgång av underlag för användningen av telefonerna. Varje enskilt samtal skulle få avlyssnas för att man skulle kunna ta ställning till om det helt eller delvis har privat karaktär. En sådan utredning måste betraktas som omöjlig och dessutom vara förenad med mycket allvarliga invändningar beträffande personlig integritet. Vem man har talat med i telefon och vad som då sagts rör i grunden förhållanden av strängt personlig karaktär vars röjande skulle kunna medföra obehagliga konsekvenser för dem som samtalar med varandra. En eventuell förmån är under alla omständigheter av begränsat värde. De externa samtal som företagits faktureras dels från utlandet och dels från Telia och andra operatörer. Det är dock ingen telefonräkning i vanlig bemärkelse eftersom det här rör sig om samtliga samtal som alla bolagets abonnenter ringt till andra nät. De som avser internabonnemang särskiljs ej. Innehållet i handlingarna/uppgifterna bör på grund av särskilda omständigheter inte komma till någon annans kännedom. Handlingarna/uppgifterna har ett betydande skyddsintresse som är större än deras betydelse för skattekontrollen. Bolaget vill även erinra om vad som gäller enligt den noggrant reglerade telelagen (1993:597), som i målet kan ifrågasättas ha ställning som lex specialis, där tystnadsplikten är särskilt föreskriven avseende skattemyndighetens rätt att få del av eller tillgång till uppgift om teleabonnemang. - Bolaget har i förseglad försändelse bifogat exempel på samtalsspecifikationer avseende anställdas användning av tjänstemobiltelefonen.

Skattemyndigheten motsatte sig bolagets begäran och anförde bl.a. följande. I vart fall flertalet av bolagets cirka 1 200 anställda har tjänstemobiltelefon. Enligt myndighetens uppfattning är det troligt att denna ingått som en naturlig del av det normala telefoninnehavet hos den anställde och dennes familj. Det finns ingen anledning till antagande att bolagets anställda skulle använda mobiltelefon i mindre omfattning än vad som i allmänhet är brukligt i dagens samhälle, särskilt med beaktande av att man haft tillgång till alla de olika kommunikationstjänster som ombudet har beskrivit i begäran om undantagande. Mot bakgrund härav finns starka skäl för myndigheten att anta att den privata användningen av telefonerna - och värdet av denna användning - varit väsentligt mycket större än vad bolagets redovisning hittills gett uttryck för. Vidare finns skäl att ifrågasätta om bolagets rutiner för förmånsberäkningarna är tillräckliga och betryggande. Det föreligger således tydliga indikationer på att bolaget har redovisat ett för lågt underlag för beräkning av arbetsgivaravgifter och att bolaget i övrigt inte har fullgjort sina deklarations- och uppgiftsskyldigheter på ett korrekt sätt. En absolut förutsättning för att kunna åstadkomma ett riktigt beskattnings- och uppgiftsunderlag är att myndigheten får granska de i föreläggandet begärda handlingarna. Det skyddsintresse som bolaget grundar sin begäran på torde avse uppgifter om de anställdas personliga förhållanden. Av proportionalitetsregeln följer att ju starkare indikationer som föreligger på att oriktiga uppgifter har lämnats eller undanhållits skattemyndigheten desto mer ingripande åtgärd är befogad. I detta fall är det uppenbart att kontrollbehovet

är större än skyddsvärdet.

Länsrätten i Kronobergs län (2002-07-09, ordförande Juhlin) yttrade: Enligt 3 kap. 8 § taxeringslagen får skattemyndigheten besluta om taxeringsrevision för att kontrollera att skyldigheten enligt lagen (1990:325) om självdeklaration och kontrolluppgifter har fullgjorts riktigt och fullständigt. Taxeringsrevision får göras hos den som är bokföringsskyldig enligt bokföringslagen (1999:1078). - Vid taxeringsrevision får, enligt 3 kap. 11 § taxeringslagen räkenskapsmaterial och andra handlingar som rör verksamheten granskas om de inte skall undantas enligt 13 § samma kapitel. De handlingar som får undantas är dels handling som inte får tas i beslag enligt 27 kap. 2 § rättegångsbalken och dels annan handling med ett betydande skyddsintresse om handlingens innehåll på grund av särskilda omständigheter inte bör komma till någon annans kännedom. I sistnämnda fall får undantag ske endast om handlingens skyddsintresse är större än dess betydelse för kontrollen. Enligt 14 b § samma kapitel skall länsrätten, om den enskilde begär det, pröva om beslut kan fattas utan att rätten granskar handlingen. - I förarbetena till lagstiftningen (prop. 1993/94:151) uttalas bland annat följande. Alla handlingar som rör verksamheten omfattas i princip av revisionen (s. 93). Någon allmän relevansprövning av handlingar bör inte ske. För att en handling eller uppgift skall undantas granskningen bör det finnas ett uttalat skyddsintresse för uppgiften. Om ett grundläggande skyddsintresse saknas bör en relevansprövning inte ske (s. 96). Även mer personliga uppgifter kan i undantagsfall ha ett sådant skyddsintresse att de skall kunna undantas granskningen. Det kan röra sig om uppgifter om egna eller anställdas personliga förhållanden eller om uppgifter som annars har en personlig karaktär och vars röjande skulle kunna medföra obehagliga konsekvenser för den som har uppgifterna eller den uppgifterna rör. Vid bedömningen av om handlingar får undantas krävs enligt andra stycket att handlingens skyddsintresse är större än dess betydelse för kontrollen. Vid denna bedömning är det, särskilt om skyddsintresset är markerat, angeläget att den enskildes önskemål beaktas så långt det är möjligt. Skyddsintresset kan i många fall tillgodoses genom att nödvändiga uppgifter lämnas i annan handling eller muntligen (s. 169-170). Är den reviderade och skattemyndigheten av olika uppfattning i fråga om vilket material som får granskas bör materialet förseglas och frågan avgöras av länsrätten. Huvudregeln vid skatteutredningar är att samtliga handlingar som omfattas av kontrollen får granskas. Reglerna om undantagande av handlingar eller uppgifter är just undantagsregler. Det är därför och mot bakgrund av att endast den granskade känner till de uppgifter som begärs undantagna naturligt att bevisbördan för att förutsättningarna för undantagande är uppfyllda läggs på honom (s. 99). - Av handlingarna i målet framgår, att skattemyndighetens föreläggande avser inhämtande av uppgifter som ett led i en skattekontroll av bolaget och dess anställda och alltså primärt inte avser uppgifter från bolaget i dess egenskap av teleoperatör. Efterfrågade handlingar kan därför inte undantas på grund av bolagets verksamhetsområde. - Fråga i målet är alltså om de av skattemyndigheten efterfrågade uppgifterna har ett så betydande skyddsintresse att de skall undantas från granskning. - När det gäller frågan om beslut kan fattas utan att rätten granskar handlingarna får regleringen i 3 kap. 14-14 c §§ taxeringslagen anses förutsätta att rätten avstår från granskning endast i de fall då frågan om undantag har en så principiell karaktär att den verkligen kan avgöras utan kännedom om de ingivna handlingarnas konkreta innehåll (se prop. 1993/94:151 s. 170 f.). Med hänsyn härtill finner länsrätten, att en bedömning av om innehållet i handlingarna omfattas av undantaget inte kan göras utan att rätten granskar handlingarna. Bolagets yrkande att det skall befrias från föreläggandet utan att länsrätten tar del av handlingarna kan således inte bifallas. - Länsrätten har härefter företagit granskning av insända handlingar. Dessa omfattar dels tidrapporter för två anställda för del av 1999 samt samtalslistor avseende hela nämnda år för dessa båda anställda. Av samtalslistorna framgår från vilket telefonnummer uppringning skett, datum och klockslag för uppringningen, uppringt telefonnummer, samtalslängd, kostnad, typ av samtal, GSM-produkt och operatör. Länsrätten har därvid kunnat konstatera att ett större antal samtal

ringts från de aktuella telefonerna även under de anställdas lediga tid. - Avgörande för frågan om bolagets yrkande om undantag skall bifallas är alltså om de insända handlingarnas skyddsintresse är större än dess betydelse för kontrollen. Nu aktuella samtalslistor upptar samtliga samtal, som den anställda har ringt. Även om telefonerna använts under ledig tid kan det dock inte utan en omfattande kontroll konstateras om fråga är om tjänste- eller privata samtal. En sådan kontroll måste dessutom bedömas som i det närmaste omöjlig att genomföra med ett rättvisande utfall. Den skulle också rimligtvis medföra allvarliga ingrepp i den personliga integriteten. Länsrätten finner därför att skyddsintresset får anses vara större än betydelsen för skattekontrollen. Handlingarna skall därför undantas från revision. - Genom att bolaget - författningsenligt - till länsrätten har gett in vissa handlingar har dessa blivit en allmän handling och tillförts akten i målet. Någon föreskrift av innebörd att länsrätten skulle kunna avhända sig denna allmänna handling finns inte. Bolagets yrkande i denna del kan därför inte bifallas. - Länsrätten förordnar att de till rätten i förseglad försändelse ingivna samtalslistorna skall undantas från skattemyndighetens revision. - Länsrätten avslår yrkandet om återlämnande av ingivna handlingar.

Skattemyndigheten överklagade länsrättens dom och yrkade att kammarrätten med ändring av domen skulle besluta att ifrågavarande handlingar inte skulle undantas från skatterevision. Skattemyndigheten anförde bl.a. följande. Arbetsgivare och då särskilt sådana med stort antal anställda som därigenom hanterar avsevärda skatteunderlag har en viktig funktion i skattesystemet i fråga om de egna och de anställdas beskattningsförhållanden. Bland annat har arbetsgivaren en noggrant reglerad skyldighet att lämna uppgifter om löner m.m. som man utgett. Att detta uppgiftslämnande sker korrekt och i enlighet med regelsystemet är en förutsättning för en rättvis och fungerande beskattning av de anställda. Korrekta uppgifter är också en förutsättning för en riktig redovisning av arbetsgivarens underlag för beräkning av arbetsgivaravgifter. Beskattningsmyndigheten har naturligtvis ett berättigat intresse att kontrollera hur en arbetsgivare fullgör sina skyldigheter i dessa avseenden. Löner, ersättningar och förmåner som tillkommer en anställd som ett utflöde av tjänsten utgör i princip alltid skattepliktig inkomst för denne. Motsvarande belopp skall ingå i arbetsgivarens underlag för beräkning av arbetsgivaravgifter. Förmån att använda arbetsgivaren tillhörig mobiltelefon för privat bruk är inte undantagen från beskattning eller avgiftsplikt. - Bolaget har tillhandahållit flertalet av sina cirka 1 200 anställda tjänstemobiltelefon. Några restriktioner ifråga om den privata användningen synes inte ha förekommit. För normalanvändaren av privat mobiltelefon torde kostnaden representera en inte obetydlig del av levnadskostnaderna. Mobiltelefon brukas numera frekvent i samhället och antalet användningsområden ökar snabbt. I Sverige omsätter mobiltelefonen cirka 30 miljarder kr årligen. Det är rimligt att anta att en väsentlig del härav belöper på privat användning av mobiltelefoner. De anställda i bolaget torde utgöra en synnerligen kompetent användargrupp för vilken det också är naturligt att kommunicera via mobiltelefon. Länsrätten har efter granskningen av samtalsspecifikationerna konstaterat i domen att "ett större antal samtal ringts från de aktuella telefonerna även under de anställdas lediga tid". Mot denna bakgrund finns befogad anledning till antagande att värdet av de anställdas användning av bolagets mobiltelefoner för privat bruk har uppgått till betydande belopp såväl totalt som för var och en av användarna. Av 11 kap. 8 § inkomstskattelagen (1999:1229), IL, framgår när en förmån av en vara eller tjänst som en anställd får av arbetsgivaren inte skall tas upp. Förutom att varan eller tjänsten skall vara av väsentlig betydelse för att den skattskyldige skall kunna utföra sina arbetsuppgifter gäller att förmånen skall vara av begränsat värde för den anställda samt att förmånen för den anställde inte utan svårighet skall kunna särskiljas från nyttan i anställningen. Skattemyndigheten bestrider inte att disponerandet av mobiltelefon kan vara av väsentlig betydelse för de anställdas arbete hos bolaget. Däremot kan, som framgår ovan, förmånen av fri mobiltelefon inte anses utgöra en förmån av begränsat värde för den anställde. Vidare skulle i bolagets fall det beskrivna systemet med prefix i samband med privata telefonsamtal, vid en riktig hantering, inte

innebära några svårigheter att särskilja den privata användningen från tjänsteanvändningen. Regeln i 11 kap. 8 § IL kan sålunda inte tillämpas för att underlåta en beskattning av mobiltelefonförmånerna. Det är helt uppenbart att bolaget har utgett skattepliktiga telefonförmåner som man skulle ha redovisat på kontrolluppgifterna till de anställda och som skulle ha ingått i underlaget för beräkning av arbetsgivaravgifter. Som en följd av bolagets underlåtenhet att redovisa utgivna förmåner har skattemyndigheten mycket starka skäl att inom ramen för den pågående revisionen utreda förmånernas omfattning och deras beloppsmässiga värde. Förutsättning för en sådan utredning och kontroll är att myndigheten får tillgång till de begärda handlingarna, dvs. underlaget i form av samtalsspecifikationer. Tillgång till ett företags bokföring och underlaget för den är en självklar förutsättning för att en effektiv revision skall kunna genomföras. Att förlita sig på enbart muntliga uppgifter om vissa företeelser från den skattskyldige är otillräckligt, särskilt i de fall när uppgifterna finns tillgängliga hos företaget och omständigheterna tydligt visar att oriktigheter i uppgiftslämnande och redovisning av beskattningsunderlag är för handen. Skattemyndigheten hanterar regelmässigt vid skattekontrollen uppgifter som kan vara av känslig karaktär och som vid en kontroll kan uppfattas som besvärande av den enskilde. Som exempel kan nämnas uppgifter vid bosättningsutredningar, kontantberäkningar och avdragsyrkanden vid dubbel bosättning. Många revisioner avseende mindre och medelstora företag är inriktade på gränsdragningen mellan kostnader i rörelsen och kostnader av privat natur. Sekretesslagens regler om den absoluta skatteselektesen innebär dock i dessa fall ett tillräckligt skydd för den enskilde. När det gäller metoder för att särskilja en förmån har regeringen gjort vissa uttalanden i propositionen 1994/95:182 om beskattningen av fri hälso- och sjukvård samt vissa andra förmåner. I författningskommentaren till 32 § 3 c mom. kommunalskattelagen (1928:370) har man lämnat exempel på vissa förmåner som inte utan svårighet kan särskiljas från nyttan i anställningen - tidningsprenumeration och persondator. Av kommentaren framgår vidare att "Däremot kan t.ex. privata telefonsamtal från ett telefonabonnemang som arbetsgivaren står för särskiljas från tjänstesamtalen genom t.ex. en specificerad telefonräkning. I sistnämnda fall skall alltså beskattning ske på vanligt sätt för förmånen av privatsamtal." Uttalandet visar att man i förarbetena förutsätter tillgång till samtalsspecifikationer som en kontrollmetod för att kunna beräkna värdet av telefonförmån. Uttalandet torde primärt ta sikte på företagets internkontroll och möjligheten att kunna lämna korrekta uppgifter om förmåner vid beskattningen, men för skattemyndigheten framstår rätten att vid en revision göra motsvarande kontroll som självklar. Här bör framhållas att företaget vid sin internkontroll inte omfattas av någon sekretessgaranti, vilket dock gäller vid myndighetens granskning. Skyddet för den enskilde och hans integritet är således avsevärt starkare vid myndighetens kontroll än vid företagets. För att korrekt kunna bedöma skyddsintresset i bolagets fall finns anledning att beskriva den metod för kontroll som är vanligast i fråga om telefonförmåner. Hos företagen är det normalt att de samtalsspecifikationer man får som underlag till telefonsfakturorna överlämnas till de anställda som går igenom listorna och markerar sina privatsamtal. Efter attest av ekonomiansvarig sammanräknas kostnaderna för privat användningen varefter löneavdrag eller förmånsbeskattning sker för den privata delen. Vid skatterevision brukar stickprovvis granskning av samtalsspecifikationerna ske. Om det skulle visa sig att det förekommit omfattande användning av mobiltelefonen under ledig tid som inte markerats som privat, ges den anställde en ny möjlighet att markera sina privatsamtal. Detta kan resultera i att en större andel av samtalen hänförs till privat användning än vad som angetts tidigare, varför beskattningseffekter för den anställde och företaget kan uppkomma redan i detta skede. Om den anställde lämnat korrekta uppgifter om sina privata telefonsamtal kan en kontroll av övriga samtal inte överträda något skyddsintresse. En sådan kontroll kan, om det visar sig att den anställde underlåtit att korrekt markera sina privatsamtal, dock föranleda ytterligare beskattningskonsekvenser. Utöver uppgifter om samtalskostnaderna har myndigheten vid utredningar om telefonförmåner inget som helst intresse av den anställdes privatsamtal. Det är således fullt möjligt att låta bolaget eller de

anställda anonymisera - mörka - samtliga samtal som markerats som privata innan myndigheten tar del av samtalsspecifikationerna. Därigenom föreligger inte ens en teoretisk risk för kränkning av någons personliga integritet. Sammanfattningsvis kan sägas att kontrollen av de begärda handlingarna är nödvändig för att åstadkomma enhetlig och rättvis beskattning, att en förhållandevis enkel kontroll kan genomföras med rättvisande utfall samt att en kontroll av handlingarna inte på något sätt kommer att medföra ingrepp i den personliga integriteten hos bolagets anställda. Någon anledning att undanta begärda handlingar från revision föreligger således inte.

Bolaget bestred skattemyndighetens yrkande och åberopade vad som tidigare anförts samt vidare följande. Handlingarna/uppgifterna har ett betydande skyddsintresse. Handlingarnas/uppgifternas innehåll bör på grund av särskilda omständigheter inte komma till någon annans kännedom. Handlingarnas/uppgifternas skyddsintresse är större än deras betydelse för kontrollen. Bolaget delar länsrättens uppfattning att den avgörande frågan för om undantag skall ske är om de insända handlingarnas skyddsintresse är större än deras betydelse för kontrollen. Nu aktuella samtalslistor upptar samtliga samtal, som den anställde har ringt. Även om telefonerna använts under ledig tid, kan det dock enligt länsrätten inte utan en omfattande kontroll konstateras om fråga är om tjänste- eller privata samtal. En sådan kontroll måste dessutom enligt länsrätten bedömas som i det närmaste omöjlig att genomföra med ett rättvisande utfall. Det skulle också rimligtvis enligt länsrätten medföra allvarliga ingrepp i den personliga integriteten. Bolaget delar länsrättens bedömning att skyddsintresset därför får anses vara större än betydelsen för skattekontrollen och att handlingarna därför skall undantas från kontrollen. Som länsrätten konstaterat i sin dom framgår av samtalslistorna från vilket telefonnummer uppringning har skett, datum och klockslag för uppringningen, uppringt telefonnummer, samtalets längd, kostnad, typ av samtal, GSM-produkt och operatör. Länsrätten har kunnat konstatera att ett större antal samtal ringts från de aktuella telefonerna även under de anställdas fritid. Det är oklart om länsrätten därvid beaktat att anställda i många fall arbetat på oregelbundna tider och då inte sällan enbart angett att arbetstiden under det aktuella dygnet uppgått till åtta timmar. Som skattemyndigheten påpekar torde de anställda i bolaget utgöra en synnerligen kompetent användargrupp för vilken det också är naturligt att kommunicera via mobiltelefon. Mot bakgrund härav och med beaktande av länsrättens konstaterande om att samtal ringts från de aktuella telefonerna även under de anställdas lediga tid, finner skattemyndigheten befogad anledning till antagande att värdet av de anställdas användning av bolagets mobiltelefoner för privat bruk har uppgått till betydande belopp såväl totalt som för var och en av användarna. Bolaget delar skattemyndighetens bedömning att de anställda i bolaget är synnerligen kompetenta i sin användning av mobila kommunikationsverktyg och att det också är naturligt för dem att kommunicera via ett sådant medium. Skattemyndighetens slutsats att privat användning har sin grund i användning av de mobila kommunikationsverktygen på de anställdas "lediga tid" är emellertid ohållbar. Använder man dessa på "ledig tid" så är det per definition enligt myndigheten privat användning. Gränsdragningen mellan arbetstid och ledig tid styrs mycket av de förväntningar och behov som finns hos den anställde själv men också självfallet hos bolaget. De mobila verktygen att kommunicera med kommer ofta till stor användning på tider då den anställde rent fysiskt inte befinner sig på arbetsplatsen men likväl utför arbetsuppgifter som är direkt relaterade till arbetet och då också ofta på annan tid än "nio till fem". Kortare eller längre projekt, kurser, konferenser, seminarier, kundbesök, resor, tidsskillnader mellan länder är några exempel som visar att arbetstid och ledig tid flyter ihop och inte kan separeras som i äldre tiders arbetsliv. I synnerhet bolagets anställda arbetar i en nationell och internationell arbetsmiljö där kreativa lösningar och proaktivt kundarbete är avgörande förutsättningar för framgång. Rimligen kan det heller inte vara en avgörande grund för beskattning när på dygnet användning sker eller varifrån användningen äger rum. Den av bolaget beskrivna mobiltelefonens funktion som ett mobilt kommunikationsverktyg har medfört att betydelsen av tid och rum i arbetslivet har minskat drastiskt, både i

det offentliga och privata. Skattemyndigheten har uppenbart gjort en allvarlig felbedömning när myndigheten definierar en skattepliktig förmån som en funktion av tid och rum i fråga om anställdas användning av mobila verktyg för kommunikation. Därigenom faller också skattemyndighetens förslag att låta bolaget eller de anställda anonymisera - mörka - samtliga samtal som markerats som privata innan myndigheten tar del av samtalspecifikationerna. Bolaget erinrar här om de anställdas skyldighet att använda prefixet 770 när privata samtal rings. Eftersom de anställda inte markerar andra samtal än privata som privata, medför nämligen skattemyndighetens definierade samband mellan "ledig tid" och privatsamtal att det blir myndigheten som bestämmer vilken kommunikation som är privat. Godtar inte den skattskyldige skattemyndighetens bedömning i det konkreta fallet måste en genomgång/bedömning ske av varje individuellt samtal/kommunikation. Detta är med länsrättens ord omöjligt att genomföra med ett rättvisande utfall och medför allvarliga ingrepp i den personliga integriteten. I sammanhanget vill bolaget erinra om samhällets syn på avlyssning av telefonsamtal. Enligt 27 kap. 18 § rättegångsbalken får hemlig telefonavlyssning användas vid förundersökning bl.a. angående brott för vilket inte är föreskrivet lindrigare straff än två år. Regler om telefonavlyssning är således noggrant reglerat i lag, jfr 45 och 46 §§ telelagen respektive lagen (1995:1506) om hemlig kameraövervakning i brottslig verksamhet. Det bör i ett demokratiskt rättssamhälle av vår typ inte komma på fråga att skattemyndigheten skall dels få avgöra om ett samtal är privat beroende varifrån och när samtalet har ringts, dels, om myndighetens uppfattning ifrågasätts, gå igenom och bedöma samtalen för att pröva om dessa helt eller delvis varit privata. Det är oförsvarligt av skattemyndigheten att bagatellisera genomgång och bedömning av varje individuellt samtal genom att påstå att myndigheten redan hanterar känsliga uppgifter som kan vara besvärande för den enskilde, t.ex. i samband med bosättningsutredningar, kontantberäkningar och avdragsyrkanden vid dubbel bosättning samt gränsdragning mellan kostnader i rörelsen och kostnader av privat natur. Kammarrätten bör ta avstånd från skattemyndighetens lagtolkning, som så uppenbart felaktigt favoriserar statens intressen på den enskildes bekostnad. Den avvägning av skilda intressen som kommer till uttryck i av bolaget åberopad rättspraxis bör i stället vara vägledande för bedömningen. Det finns nämligen ett uttalat skyddsintresse för uppgifter som avhandlats vid samtal och annan mobil teleanvändning. Det gäller här uppgifter om egna eller anställdas personliga förhållanden eller uppgifter som annars har en personlig karaktär och vars röjande skulle kunna medföra obehagliga konsekvenser för den som har uppgifterna eller den uppgiften rör. Den enskildes önskemål skall beaktas så långt det är möjligt, prop. 1993/94:151 s. 93 ff. De av bolaget beskrivna rutinerna för användning av de anställdas mobila kommunikationsverktyg för privat bruk skall följas och regelbundna interna kontroller görs också av bolaget. I de fall beskattning inte skall ske för privat användning anser bolaget att förmånen är av begränsat värde. Bolaget har inte ens påstått att det skulle innebära några svårigheter att med utgångspunkt i användningen av prefixet 770 särskilja den privata användningen från tjänsteanvändningen. Bolaget åberopar här regionskattechefen Roland Åkerblom, Skattemyndigheten i Stockholm, som säger att för företag som har bra rutiner och god kontroll på vad som är privat och vad som är tjänsteanvändning, det inte finns någon anledning för skattemyndigheten att fördjupa kontrollen; vi granskar inte i detalj vilka samtal som ringts (Dagens Industri 2002-09-27). Skattemyndigheten har inte förebringat omständigheter som tydligt visar att oriktigheter i uppgiftslämnade och i beskattningsunderlag är för handen. Bolaget välkomnar förslag från skattemyndigheten på hur rutinerna skall kunna förbättras och kontrollen kunna bli än bättre utan att det sker till priset av allvarliga kränkningar av den personliga integriteten, jfr NJA 1990 s. 537 (det får anses tillräckligt med ett blygsamt mått av bevisning, för att advokatsekretessen inte skall bli alltför urholkad), samt det av skattemyndigheten åberopade uttalandet i prop. 1994/95:182 som primärt tar sikte på företagets internkontroll. Den utökade kontroll av handlingar/uppgifter som skattemyndigheten vill genomföra förutsätter i enlighet med legalitetsprincipen stöd i lag. Ett eventuellt behov av

en sådan ändring bör aktualiseras på liknande sätt som skett av Riksskatteverket i fråga om s.k. hemPC.

Skattemyndigheten genmälde följande. Mobiltelefonin har öppnat många nya användningsområden jämfört med den fasta telefonin - inte minst för privat bruk. Såväl kostnaderna för telefonin hos företagen som värdet av de anställdas telefonförmåner har ökat väsentligt. De anställda inom bolaget torde rimligtvis disponera lika mycket ledig tid som arbetstagare hos andra företag. Det finns inte något som tyder på, vilket bolaget inte heller påstått, att de anställda systematiskt eller i någon onormal omfattning arbetar på sin lediga tid. Även om det säkert är så att ett begränsat antal anställda, främst chefer, måste räkna med att använda mobiltelefonen i viss utsträckning för tjänstesamtal under sin lediga tid, så är utgångspunkten att användningen av tjänstemobiltelefon under ledig tid i allt väsentligt är av privat natur. Levnadsmönstret i detta avseende hos bolagets anställda torde inte skilja sig från vad som är normalt för anställda hos andra företag, i vart fall inte på så sätt att privat användningen skulle vara mindre omfattande. Kontrollen är utformad på ett sådant sätt att den inte utgör något hot mot den personliga integriteten hos de anställda. I svaret har bolaget målat upp en skräckbild av ett kontrollsamhälle som med hjälp av telefonavlyssning och kamerabevakning idkar brottsbekämpning. Lyckligtvis har inte denna beskrivning några gemensamma nämnare med den nu aktuella frågan. Ett skäl till detta är att det saknas lagligt stöd för polisiära insatser av denna typ vid den normala skattekontrollen. Ett annat skäl är att en kontrollmetodik liknande den som bolaget beskriver inte förekommer vid skattekontroll hos etablerade företag i vårt land, utom i rena undantagsfall där uttalade brottsmisstankar föreligger. I detta mål är frågan om skattemyndigheten i sin löpande kontrollverksamhet skall få tillgång till räkenskapsmaterial i form av samtalslistor i deras egenskap av underlag till telefonfakturor. Att bolaget inte utfärdar fakturor till sig själv saknar betydelse i detta sammanhang. Underlag till telefonfakturor i form av samtalslistor är vanligt förekommande i företagets redovisningar. Det är således fråga om ordinärt räkenskapsmaterial som utgör underlag vid kontroll av förekomst och omfattning av privat telefonförmån. Att skattemyndigheten skall få tillgång till allt räkenskapsmaterial i sin kontrollverksamhet är en huvudprincip med mycket få undantag. Detta är en grundförutsättning för att kontroll skall kunna bedrivas. Om det vore så att allt räkenskapsmaterial, som av en eller annan anledning har ett skyddsintresse, skulle undantas från kontroll skulle trovärdigheten och därmed effektiviteten i skattekontrollen urholkas. Även om det med fog kan hävdas att mycket av det material som granskas vid skattekontroll i något avseende har ett skyddsintresse, finns det naturligtvis en mängd områden inom beskattningsverksamheten där skyddsintresset är särskilt framträdande. Skattemyndigheten har redan tidigare pekat på några sådana områden. Kontroll av bankkonton, underlag för Eurocardnotor, övernattningskostnader i samband med anställdas tjänsteresor, kostnader för anställdas läkemedel och kostnader för olika former av rehabilitering av anställda är ytterligare några exempel på områden där skattekontrollen av hänsyn till de berörda personerna måste präglas av en synnerligen grannlaga hantering. Om uppgifter, som myndigheten fått del av i samband med utredningar av ovannämnt slag, skulle lämnas ut till någon obehörig, skulle detta självfallet kunna få mycket obehagliga konsekvenser för den berörde och innebära en kränkning av dennes integritet. En förutsättning för detta är dock att någon tjänsteman inom myndigheten bryter mot utredningssekretessen. Med hänsyn till den oerhörda mängd känsligt material som årligen hanteras inom skattemyndigheten utan att det förekommer brott mot sekretessreglerna, måste risken för att något sådant skall inträffa betraktas som i det närmaste mikroskopisk. Det förhållandet att det ändå föreligger en risk - om än försumbar - för att brott mot utredningssekretessen kan förekomma, är emellertid inte tillräckligt för att utredningar av denna typ skall kunna försvåras genom ett beslut om undantag. För ett sådant beslut erfordras att ytterligare en förutsättning är uppfylld, nämligen att skyddsintresset överstiger kontrollintresset. Skattemyndighetens kontrollintresse är i stora delar relaterat till i vilken utsträckning företagen lever

upp till de krav som lagstiftaren har ställt på dem i deras roll som arbetsgivare. Det gäller därvid bl.a. kontrolluppgifter på förmåner av olika slag som arbetsgivaren har att upprätta som underlag för taxering av de anställda och för sin egen redovisning av underlag för beräkning av arbetsgivaravgifter. Genom att myndighetens arbetsgivarkontroll av de största företagen i stor utsträckning är inriktad på företagets rutiner är det uppenbart att graden av kontrollintresse står i proportion till hur tillförlitliga dessa rutiner är. Om ett företags rutiner är undermåliga, exempelvis när det gäller de anställdas förmåner, ökar kravet på myndigheten att göra en grundligare kontroll. Detta ökade kontrollintresse ställer krav på tillgång till de underlag som finns i företagets redovisning. Om ett enskilt företag därvid vägrar att lämna ut dessa underlag, exempelvis med hänvisning till integritetsskyddet, innebär detta naturligtvis att skattemyndighetens möjligheter att åsätta riktiga beskattningsunderlag försvåras och i vissa fall t.o.m. omintetgörs. Dessutom skulle detta kunna innebära att ett sådant företag får en omotiverad favorit gentemot alla de företag som, trots eventuella integritetsproblem, fullgör motsvarande skyldigheter på fullgott sätt. På sikt medför detta att det blir svårt att upprätthålla en likformig, rättvis och korrekt beskattning. Situationen när ett företag, vars rutiner är undermåliga, inte ställer relevant material till förfogande för granskning framtvingar skönsmässiga beräkningar av skatter och avgifter. Skattemyndigheten kan självfallet inte underlåta att, utifrån gällande regler, utreda och beskatta ett företag som uppenbart lämnat felaktiga uppgifter till ledning för beskattningen. I det förevarande målet är kontrollintresset mycket stort med hänsyn till bolagets bristfälliga rutiner och till det förhållandet att beskattningsunderlagen uppenbart är för lågt redovisade. När det slutligen gäller frågan om kontrollvärdet av det efterfrågade materialet är det inte bara så att de begärda handlingarna - efter eventuell mörkning av de privata delarna - är nödvändiga för att åstadkomma en korrekt beskattning; de ger också möjlighet till en förhållandevis enkel kontroll med rättvisande utfall. Sammanfattningsvis överstiger kontrollintresset klart skyddsintresset. Att kontrollen dessutom kan ske utan risk för den personliga integriteten hos de anställda är ytterligare en omständighet som talar för att skattemyndigheten skall få del av de begärda handlingarna.

Bolaget anförde slutligen följande. De mobila kommunikationsverktygen har öppnat många nya användningsområden jämfört med den fasta telefonin för nuvarande och presumtiva kunder hos bolaget. Genom djup och bred successivt utbyggd kompetens hos bolagets anställda avseende användningen av de nya verktygen möjliggörs fortsatta försäljningsframgångar för bolagets tjänster och produkter. Detta är självfallet innebörden i företagsledningens uppmaning att använda verktygen i och för bolagets bästa. Skattemyndigheten kan inte gärna heller som utgångspunkt i sin argumentation hävda att företagsledningens uppmaning i fråga affärsmässigt går ut på att anställda skall använda företagets produkter och tjänster för privat bruk. Den tekniska utvecklingen går snabbt vilket föranlett Riksskatteverket att till regeringen lämna hemställan om lagändring beträffande skattefrihet för lånedatorer. Den tekniska utvecklingen har enligt verket sprungit ifrån lagstiftningen vilket nödvändiggör en precisering av vad som avses med "datorutrustning". Bolagets utgångspunkt är att användningen av de mobila verktygen i allt väsentligt är i och för tjänsten. Bolagets interna kontrollsystem ger stöd för bolagets talan. Tillförlitliga rutiner tillämpas för att fånga upp och redovisa förmåner av fri telefon. Skattemyndighetens talan bör avslås eftersom den i huvudsak baseras på allmänt hållna antaganden om levnadsmönster hos bolagets och andra företags anställda. På grundval av dessa antaganden konstaterar skattemyndigheten att bolagets rutiner är undermåliga och att bolaget lämnat uppenbart felaktiga uppgifter till ledning för beskattningen. Sådana allmänt hållna antaganden om levnadsmönster kan inte anses utgöra tillräcklig bevisning för att kränka den enskildes personliga integritet. Skattemyndighetens intresse av kontroller av anställdas telefonsamtal, dvs. till vem man ringt, när man ringt, vad man talat om och hur lång tid samtalet varat, svarar väl mot den skräckbild myndigheten själv tecknar i sitt yttrande. En sådan kontroll bör inte utan uttryckligt lagstöd få äga rum, jfr vad som

gäller vid brottsbekämpning med hjälp av telefonavlyssning och kamerabevakning. Bolaget hävdar att det alls inte är fråga om en enkel kontroll med rättvisande utfall. Bolaget hänvisar här till länsrättens bedömning av skyddet för de enskildas personliga integritet. Samtalslistorna utgör således inte något ordinärt räkenskapsmaterial. Samtalslistorna har ett skyddsintresse som går långt utöver skattemyndighetens kontrollbehov. Det saknas anledning för bolaget att inom ramen för detta mål uttala sig om annat räkenskapsmaterial som på förekommen anledning kan initieras av skattemyndigheten inom ramen för prövning av om skattskyldiga lämnat korrekta uppgifter i sina deklARATIONER. Hade frågan om sekretess den betydelse skattemyndigheten vill tillmäta den, skulle principiellt alla handlingar och uppgifter vara tillgängliga för myndigheten oberoende av hänsyn till personlig integritet.

Kammarrätten i Jönköping (2003-12-18, Wahlqvist, Falkelius, Gårdmark, referent) yttrade: Tillämpliga bestämmelser framgår av länsrättens dom. - Delade meningar må råda om huruvida aktuella listor utgör ordinärt räkenskapsmaterial. Det är emellertid uppenbart att handlingarna rör bolagets verksamhet på ett sådant sätt att de enligt 3 kap. 11 § TL får granskas vid en revision. Det är sålunda inte fråga om någon utökad kontroll av handlingar/uppgifter som förutsätter ytterligare stöd i lag. Bolaget har för att uppnå ett undantagande att visa att det beträffande handlingarna finns ett sådant skyddsintresse att de skall undantas från granskningen. - Om den aktuella bestämmelsen uttalas i förarbetena bl.a. följande (prop. 1993/94:151 s. 96 ff.). En bestämmelse vid sidan av undantaget för handlingar som inte får tas i beslag enligt 27 kap. 2 § RB bör, med hänsyn till att den skall tillämpas över hela det skatterättsliga området, ges en mer generell utformning där skyddsintresset som sådant betonas och uttryckligen ställs i förgrunden. Regeringen ansluter sig därvid till Lagrådets förslag att bara använda ett begrepp - betydande skyddsintresse - för att beteckna de olika omständigheter som skall medföra att handlingar kan undantas. Någon allmän relevansprövning av handlingar bör inte ske. För att en handling eller uppgift skall få undantas granskningen bör det finnas ett uttalat skyddsintresse för uppgiften. Om ett grundläggande skyddsintresse saknas bör en relevansprövning inte ske. Att skyddsintresset skall vara betydande innebär att t.ex. företagshemligheter och vissa råd i skatterättsliga angelägenheter kan undantas. Även mer personliga förhållanden skall kunna beaktas om de har ett mer uttalat skyddsbehov. - - - Det kan slutligen finnas tillfällen då uppgifter av mer personliga skäl har ett betydande skyddsintresse och därför bör kunna undantas om betydelsen för kontrollen inte överväger skyddsintresset. Det är här fråga om uppgifter som saknar eller har mycket låg relevans för kontrollen. Det kan t.ex. röra anställdas eller företagsledares personliga förhållanden som uppgifter om sjukdomar etc. - Bolaget har som grund för undantagande inte åberopat att en kartläggning på grundval av listornas innehåll skulle kunna skada företaget, utan i fråga om skyddsintresse uteslutande hänfört sig till det ingrepp i den personliga integriteten för de anställda ett utlämnande av handlingarna skulle medföra. - Kammarrätten finner att en granskning såvitt gäller de tjänstesamtal listorna innehåller inte kan anses medföra något beaktansvärt integritetsingrepp. Listornas innehåll är begränsat på sätt som anges i länsrättens dom s. 6. Det ger ingen upplysning om samtalens innehåll, utan endast debiteringsuppgifter, såsom vilka nummer som ringts upp och kostnaden för detta. Inte heller en granskning av listornas innehåll såvitt gäller de privata samtalen kan därför anses medföra något beaktansvärt integritetsingrepp i normalfallet. Det kan emellertid inte uteslutas att privatsamtal har förekommit till abonnenter som den enskilde inte önskar bli förknippad med. Till detta kan därför knytas ett betydande skyddsintresse, vilket, eftersom det inte är möjligt att i förväg identifiera och undanta sådana uppgifter, får anses gälla hela materialet. Frågan är då huruvida skyddsintresset väger tyngre än uppgifternas betydelse för kontrollen. Att märka är då att den enskilde enligt inom bolaget gällande rutiner redan fått acceptera att uppgifterna blir kända och kan kontrolleras av annan, nämligen arbetsgivaren. - Att listornas innehåll har betydelse för revisionen framgår av

vad skattemyndigheten anför. Omfattningen av det kontrollarbete som krävs för att på grundval av handlingarna nå fram till en tillräckligt rättvisande fördelning av telefonsamtalen mellan tjänstesamtal och privata samtal bör vid den förevarande avvägningen inte tas med i bedömningen annat än om det vore utsiktslöst att nå fram till ett sådant resultat. Kammarrätten bedömer att detta inte är fallet. - Vid den avvägning mellan skyddsintresset och kontrollintresset som skall ske enligt 3 kap. 13 § TL finner kammarrätten att skyddsintresset inte överväger betydelsen för kontrollen. Kammarrätten har därvid beaktat dels sekretessbestämmelsen i 9 kap. 1 § sekretesslagen (1980:100), dels det förhållandet att skattemyndigheten förklarat sig godta att beträffande privatsamtalen endast få del av uppgifter om uppringande telefon och kostnad för samtalet. Med den inskränkning skattemyndigheten godtagit finner kammarrätten därför att myndighetens överklagande skall bifallas (jfr RÅ 2001 ref. 67 II, vari skyddsvärdet ansågs tillgodosett sedan vissa uppgifter undantagits). - Med hänsyn till målets art finner kammarrätten skäl förordna att verkställighet inte skall ske förrän domen vunnit laga kraft. - Kammarrätten ändrar länsrättens dom på så sätt att Vodafone Sverige AB:s begäran om undantag av ifrågavarande handlingar från revision avslås, bolaget dock obetaget att på sätt skattemyndigheten medgivit beträffande privatsamtal utplåna/undertrycka andra uppgifter än uppringande telefon och samtalskostnad. - Domen gäller först sedan den vunnit laga kraft.

Bolaget överklagade kammarrättens dom och yrkade att Regeringsrätten skulle medge att de handlingar som överlämnats till länsrätten skulle undantas från revisionen. Bolaget yrkade vidare att handlingarna skulle återlämnas och anförde bl.a. följande. Det finns ett betydande skyddsintresse avseende hela materialet. För att kunna avgöra vad som rätteligen utgör privatsamtal respektive tjänstesamtal måste det göras en ingående granskning. Skatteverket synes göra bedömningen att alla samtal utanför kontorstid utgör privata samtal. Lösningen på problemet är dock inte så enkel, eftersom det är fråga om anställda med eget ansvar och där tjänstesamtal kan förekomma även under icke kontorstid. Skatteverket har fått tillgång till uppgift om antalet anställda där bolaget gjort löneavdrag för privatsamtal och den totala summan härav. Ifrågavarande samtalslistor med angivande av vilka privatsamtal de anställda lämnat uppgift om skulle inte ge Skatteverket någon ytterligare information än den Skatteverket redan erhållit. För att få ytterligare information skulle Skatteverket vara tvunget att analysera samtalslistorna vad gäller övriga samtal in i minsta detalj. En sådan integritetskränkande granskning som länsrätten omtalar i sin dom skulle behöva göras. Det förhållandet att bolaget alternativt den anställde skulle ha rätt att vad gäller markerade privatsamtal utplåna/undertrycka andra uppgifter än uppringande telefon och samtalskostnad skulle inte förändra situationen. De anställda har genom att välja mellan att använda prefix för privata samtal eller utesluta prefix för tjänstesamtal redan gjort en markering av vad som utgör privat kostnad respektive tjänstekostnad. En genomgång av samtliga samtal i kontrollsyfte skulle innebära en integritetskränkning mot den enskilde och ett ifrågasättande av den anställdes lagliga och moraliska ansvar.

Skatteverket ansåg att kammarrättens dom borde fastställas.

Regeringsrätten (2005-09-19, Sandström, Dexe, Nord, Kindlund, Lundin) yttrade: Skälen för Regeringsrättens avgörande. Målet gäller frågan om vissa handlingar skall undantas från revision med stöd av 3 kap. 13 § TL. Handlingarna avser två anställda och omfattar tidsrapporter för del av år 1999 och samtalslistor för hela år 1999. Av samtalslistorna framgår från vilket telefonnummer uppringning har skett, tidpunkt, uppringt telefonnummer, samtalslängd, kostnad, typ av samtal, GSM-produkt och operatör.

I 3 kap. 13 § TL föreskrivs bl.a. att en handling med ett betydande skyddsintresse på den enskildes begäran skall undantas från revision om dess innehåll på grund av särskilda omständigheter inte bör komma till någon annans kännedom. Vidare krävs att handlingens skyddsintresse är större än

dess betydelse för kontrollen.

Regeringsrätten gör följande bedömning.

Kammarrättens dom får anses innebära att de två anställda, i den mån det inte redan har skett, ges tillfälle att markera eventuellt förekommande privatsamtal och att bolaget i fråga om dessa endast behöver lämna ut uppgifter om uppringande telefon och samtalskostnad. I Regeringsrätten gäller alltså målet beträffande dessa samtal endast om också nu nämnda uppgifter skall undantas från revisionen.

Bolaget har åberopat de anställdas intresse av skydd för sin personliga integritet. Enligt Regeringsrättens mening kan uppgifter om telefonsamtal som någon gör i egenskap av anställd inte anses beröra dennes integritet på ett beaktansvärt sätt. Att en enskild för en myndighet tvingas uppge vilka privata telefonkontakter han eller hon har haft innebär däremot allmänt sett en oacceptabel integritetskränkning. De uppgifter som det nu är fråga om beträffande samtal som redovisats eller kommer att redovisas som privata är dock inte sådana att ett utlämnande av dem kan anses innebära att de anställdas integritet kränks. Om en anställd i bolaget har underlåtit att redovisa ett samtal som privat och det alltså uppfattas som ett tjänstesamtal skulle ett utlämnande av de mera omfattande uppgifterna i och för sig kunna innebära en integritetskränkning. Den anställde har dock möjlighet och skyldighet att markera vilka samtal som är privata. Vid revisionen kan därför ett privatsamtal komma att behandlas som ett tjänstesamtal endast om markeringarna inte har gjorts på ett riktigt sätt. Att i en sådan situation behandla privatsamtal som tjänstesamtal kan inte anses innebära att den anställdes integritet kränks. De uppgifter som målet gäller kan således inte anses ha ett betydande skyddsvärde och överklagandet skall därför avslås.

Av praxis följer att handlingarna skall återlämnas till bolaget (RÅ 1998 ref. 34).

Regeringsrättens avgörande. Regeringsrätten avslår överklagandet. Handlingarna skall återlämnas till bolaget.

Föredraget 2005-06-15, föredragande Heinefors, målnummer 1233-04

Sökord: Skattekontroll

Litteratur: Almgren/Leidhammar, Skatteförfarandet s. 3:11:2-3, 3:13:5-7; prop. 1993/94:151 s. 92-99, 169 f.
